

FOTO: MARTE AMANDA VANNEBO

kunne det vært en fin Neil Young-pastisj. Det drømmende lydbildet gir imidlertid en ekstra dimensjon, hvor det dukker opp stadig nye instrumenter og lyder uten at låten blir overlesset. Klangeffekter, rumlende bass, skimrende orgel, en Grateful Dead-aktig gitarsolo og et synthparti som skriker fusion, her er det plass til alt. Samtidig skygger ikke kreativiteten for tekstens såre fundering over rastløshet, tilhørighet og musikerlivets ensomhet.

DYNAMIKKEN MELLOM DET lavmælte og intense lever videre i «Changes/What Is Time?». Sporet åpner med meditativt, med Pettersen i George Harrison-modus. Etter tre minutter kommer trommene inn og fører an i en tilbaketrukket r & b-groove. Jenshus synger strå-

lende, da får det våge seg at s-lydene ennå ikke sitter like godt hele veien. Det er ingen hindring for å nyte Vestrheims surklende synth og låtens majestetiske avslutningsminutter.

«Set Us Free» var med på fjorårets EP, men fungerer godt her også, med sitt høyere tempo og sin insisterende tromming. «Coming Home To You» vokser fra nærmest ingenting til et pent, gyngende spor, før intensiteten skruses opp med «Martha Mercy May» og dens hint om religiøse kvaler og maktmisbruk.

MENS MUSIKKEN ER komponert med Pettersen, er tekstene skrevet i samarbeid med Martin Hagfors og Kevin Salem. På sistespartet har paret dessuten fått med seg J.D. Souther, en av de

viktigste låtleverandørene til The Eagles. Nevnte låt, «My Last Goodbye», er platens korteste, mest tradisjonelle og umiddelbart fengende – et tegn på at Jenshus behersker tradisjonelle former bedre nå som hun også har fridd seg fra dem.

Med «Starting All Over» har Jenshus, Pettersen og Vestrheim gjennomført et samarbeid like fruktbart som Emmylou Harris og Daniel Lanois hadde på «Wrecking Ball» (1995) – en plate som også har noe av den samme klangen og stemningen. En fjerde Spellemannpris vil være fullt fortjent.

ERIK FOSSEN

Musikkmelder

En norsk alvorsmann

Djervt og overraskende melodisk komposisjon i godt samspill.

MUSIKK KLASSISK

Hjalmar Borgstrøm

«Complete Works for Violin and Piano»
Simax

I **NOVEMBER 1890** skriver Edvard Grieg til vennen Frantz Beyer i Bergen og forteller at han har møtt en norsk komponist i København, en ung mann «som Pinedød er Kar for sin Hat og ikke at spøge med». Navnet er Hjalmar Borgstrøm, «et stort Orchestertalent».

Han har studert i Leipzig og er orientert mot tidens tyske, seinromantiske musikk.

DA BORGSTRØM vendte hjem til Norge i 1903, var musikken hans fremdeles tyskinspirert. Han skrev store, alvorstunge orkesterverk i tradisjonen fra Wagner, Bruckner og Strauss, verk som ble spilt en del i samtiden, men som ikke satte seg varige spor. Etter hans død i 1925 ble de stort sett glemt.

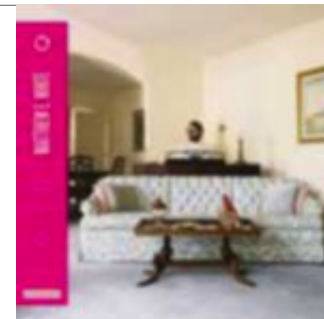
I de siste årene har plateselskapet Simax prøvd å åpne glemmeboken en smule, først med en innspilling av operaen «Thora paa Rimol», så med en rekke større orkesterverk. Og nå i februar kom en plate med kammermusikk innspilt av fiolinisten Jonas Båtstrand og pianisten Helge Kjekshus.

Borgstrøm har ikke skrevet mye for fiolin og klaver. Fire korte stykker og en sonate (op. 19), det er alt. De korte stykkene viser seg å være underholdende, munter salongmusikk, stilsikkert spilt av Båtstrand med lett, lys tone. Sonaten er en djerv komposisjon med overraskende melodiske og harmoniske kast. Og den får en entusiastisk fremføring av Båtstrand og Kjekshus som er godt samspilt og fanger den helt rette klangen av Europa ved forrige århundreskifte.

Dette er neppe en plate som kommer til å starte en Borgstrøm-renaissance, men den tegner i alle fall et annerledes bilde av denne norske alvorsmannen som ikke var «at spøge med». Og den rommer mye god musikk.

PETER LARSEN

Musikkmelder

Sove under din sjø

Nydelig, neddempet soul fra Virginia-original.

MUSIKK AMERICANA

Matthew E. White

«Fresh Blood»
Domino

EN SYMBOSE av Randy Newman og Curtis Mayfield, het det da den beskjeggede Virginia-originalen Matthew E. White dukket opp av intet i 2012 med debutplaten «Big Inner». Det var et innsalg som kanskje var like godt egnet til å skremme bort mulige nysgjerrigerer, men jeg lot meg friste. Og gudskjelov for det. Det ble et møte med soulens utadvendte vyer og singer-songwriterens sturing foran peisen i skjønn forening. Innestemme og utestemme på samme tid. Litt Lambchop her; litt Spiritualized der; noe Bon Iver, Isaac Hayes og Jim Ford i skjøtene; alt sammen under en hvelving av rudimentær «philly-soul».

«**FRESH BLOOD**» fortsetter der «Big Inner» slapp, alt er bare skrudd til et par knepp. Større harmonier, heftigere blåserrekker, tettere strykerarrangement. Også tekstene, da! Her finnes alt fra utlegninger om seksuelt misbruk i kirken («Holy Moly»; platens høydepunkt) til en nekrolog over Philip Seymour Hoffman («Tranquility»). «I'll climb inside your footsteps and sleep beneath your sea», synger White.

FØRSTE SINGEL UT, «Rock & Roll is Cold», går rett inn i den evig pågående rockismedebatten: «You said you found the soul of rock and roll, but rock and roll, it don't have no soul», kommenterer White, over en pianogroove som perforeres av en potent blåserrekke. Så vet vi hvilken fløy han sokner til. Rocken kan ha det så godt.

Men ellers er misjonærsønnen i det forsonlige, ja, fromme hjørnet. Som det heter på «Circle 'Round The Sun», en trøstevise til vennen som mistet moren sin: «Just passing through, Lord, we have no friend like you».

HÅVARD NYHUS

Musikkmelder

